

Γιάννης Μελάς

Μαίρη Κερασιώτη.

6-5-2015

=====

Στη ζωή μας-που πάντα τρέχει τόσο βιαστικά-, συναντούμε λογής-λογής ανθρώπους, που η παρουσία τους στο νου και στην ψυχή μας, κρατάει για όσο καιρό οι κοινωνικές η οι άλλες εργασιακές μας σχέσεις με αυτούς, το απαιτούν.

Υπάρχουν όμως και οι εξαιρέσεις. Είναι αυτοί οι πολύ λίγοι συνήθως, που η τύχη τους φέρνει στο διάβα μας, και που είναι, όπως ένας αληθινός φίλος που σε κερνάει δροσερό νερό όταν διψάς για ανθρωπιά, η, όταν έχεις ανάγκη από λίγη προσφορά χαράς και αισιοδοξίας, για να μπορέσεις να πορευθείς στα δύσκολα, η να νικήσεις τα σχεδόν ακατόρθωτα.

Τέτοιο ήταν για όλους μας, το πέρασμα στη μικρή μας ζωή, της αληθινής και ανεκτίμητης φίλης μας, της Μαίρης Κερασιώτη που σήμερα αλλά και για πάντα, η τόσο σκληρή απουσία της θα χαράζει στις καρδιές μας τόσο βαθιά ευαίσθητα συναισθήματα, όσα αρκούν και περισσεύουν για να μας κρατούν συνέχεια σφιχτά, κοντά στη μνήμη, τής τόσο πολυαγαπημένης και ανθρώπινης μορφής της.

Της σπάνιας Μαίρης μας, που σε πολλούς από εμάς, δίδαξε την αξία της δημιουργίας και της εργατικότητας, και που δεν εμπόδισαν καθόλου την ευαισθησία της και τον δυναμισμό της, να δώσουν τη θέση τους στην επιβολή της οντοτητάς της, εκεί που η ουσία των θεμάτων την καλούσε για την ορθή λήψη αποφάσεων. Εξ'άλλου, πάντα την καλούσε ο στόχος της, που η ίδια είχε ορίσει, και που πάντα τον στόχο της αυτόν, τον κατακτούσε με την επιμονή αλλά και την ασταμάτητη αισιοδοξία της!

Η Μαίρη Κερασιώτη ήταν ένας ταπεινός άνθρωπος και η εμβέλεια της καλοσύνης της και της αγάπης της προς τον πλησίον της, δεν την εμπόδισε ποτέ να αντιλαμβάνεται άμεσα και σε βάθος, τα εκάστοτε πράγματα και τα προβλήματα που παρουσιάζονταν γύρω της, και την ιδιαίτερη αυτή αντίληψη των πραγμάτων, την οδήγησε πάντα προς το καλό του συνόλου το οποίο απόλυτα ανιδιοτελώς υπηρέτησε φανατικά.

Είχα τη χαρά να υπηρετήσουμε μαζί τα κοινά, και σ' αυτόν τον τομέα, ακούσια, μας ξεδίπλωσε τόσες και τόσες αρετές της : Τον πόνο και την συμπαραστασή της για τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι

συνανθρωποι μας γύρω της, το αυθόρμητο πλησιασμό της με τους συνεργάτες της, και την φιλική και πρόσχαρη διάθεση που πάντα είχε με την κοινωνία του χώρου μέσα στον οποίο δημιουργούσε. Ήταν ένας περίφανος και αξιοπρεπής άνθρωπος, μια σπουδαία Κυρία, ακόμη και στα δύσκολα, και δυστυχώς αργότερα και στα πιο δύσκολα βήματα της σύντομης ζωής της.

Η Μαίρη Κερασιώτη είχε ανεξάντλητη αγάπη για τη ζωή. Η πνευματική της καλλιέργεια άγγιζε το θέατρο, τη Μουσική, την χειροτεχνία, ^{την χοροτεχνία} και είχε το χάρισμα του ευχάριστου πολιτισμένου και εποικοδομητικού διαλόγου. Αγαπούσε πολύ τα ταξίδια και τις γνωριμίες της με άλλους τόπους και πολιτισμούς μακρινούς που την γοήτευαν. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, ^{η Μαίρη} πολύτιμος διπλωμάτης της μικρής μας Πατρίδας.

Στα μεγάλα ενδιαφέροντά της και η μουσική, και το πιάνο της και το κρυστάλλινο τραγούδι της.

Όταν τραγουδούσε, το προσωπό της φωτίζονταν από ευτυχία που αντανακλούσε έντονα, και τότε το κέφι της περέσερνε ολόκληρη τη συντροφιά. Ολη της η ζωή ήταν ένα χαμόγελο και μια αισιοδοξία. Ένα δυναμικό ρομάντζο, με πάθος για την ίδια τη ζωή.

Επιτρέψτε μου ενώ μια μικρή μουβική
Παρένθεση. Ρυθμό βροχές από ένα τραγούδι
του Μάνου Λοΐζου που το τραγουδούσε πολύ μαζί
τραγουδούσε τόσο ακορδα κοντά στο πλάνο. Το ACCORDION. 4

Θα μπορούσα να μιλήσω για την Μαίρη, πολύ
ακόμη. Για έναν άνθρωπο τόσο άξιο και
δημιουργικό. Έναν άνθρωπο με ολοκληρωμένη
προσωπικότητα, που το φως του αντανάκλούσε
σε όλα τα χρώματα της Ιριδας, που πάντα τα φορούσε
με χάρη περισσή και πρόδιδαν τον οπτιμιστικό της
χαρακτήρα.

Ήταν χαρισματική με ολοκληρωμένη προσωπικότητα
που άφησε απλόχερα πίσω της τόσο στον Δήμο, και
όχι βέβαια μόνο ένα σοβαρό έργο και γερά θεμέλια
θεσμών, αλλά και συνάμα κέρδισε την εκτίμηση και
τον σεβασμό των όσων συνεργασθήκαμε μαζί της.

Μου διηγήθηκε πρόσφατα ένας εξαιρετος κοινός
αληθινός φίλος, ο Φραγκ. Νηστικάκης, πώς όταν
τελευταία βρέθηκε με την Μαίρη κάτω από τα
πλατάνια του κυρ - Αλέκου στην Πολιτεία
Κηφισιάς, του είπε με την ηρεμία και την
στωικότητα που εκείνη συνήθιζε όταν το επέβαλε
η στιγμή: " Ίσως αυτός είναι και ο τελευταίος
καφές που μοιράζομαι μαζί σας".

Τα λόγια της αυτά, τόσο γαλήνια και
φιλοσοφημένα, μπερδεύτηκαν εκείνη τη στιγμή
με το

τρελό χαρούμενο κελάϊδημα των ανυποψίαστων
πουλιών, σαν ^{να} μας έλεγε ότι ~~ένιωθε~~ ^{πιό} πώς σύντομα θα
έφευγε να συναντήσει το Θεό, στον καινούργιο της
Παράδεισο, με την ελπίδα να συνεχίσει το έργο της
από εκεί ψηλά.

=====

==A==